

BoniOuderBulletin

JAARGANG 40 NUMMER 3 JUNI 2019 EEN UITGAVE VAN DE OUDERRAAD



In dit nummer o.a.

> Thema: buitenland

> Excursies en examenreizen

> Wat een vak: Josette van Wolferen

> 5 Vragen aan: Diana Brutel

de school

De stand-in beer van Sara deed mee in mijn gymles

Voor een leerling die gaat verhuizen en dan naar een andere middelbare school moet, breekt een enorm spannende periode aan. Maar ook medeleerlingen en vriendinnen zijn meestal verdrietig om het naderende afscheid.

Een aantal weken geleden deed zo'n situatie zich voor in een van mijn klassen. Sara (dit is niet haar echte naam) ging naar een andere school. Vooral haar vriendinnen leefden erg mee. Ze kwamen op het idee om de hele klas een A4-tje te laten maken met een foto, tekst of tekening. Iedereen had dit gedaan en er ook echt tijd en energie in gestoken. De vriendinnen maakten er een mooi boek van zodat Sara nog eens aan haar oude mentorklas terug zou denken.

Maar dat vonden ze nog niet voldoende. Een nieuwe idee werd geboren: een stand-in Sara in de vorm van een teddybeer met een t-shirt met haar naam erop. Op de lege plek die Sara na de meivakantie achterliet, zat vanaf dat moment Sara de beer.

Sara de beer werd direct opgenomen in de klas. Toen 'de echte Sara' bij een gymles niet aanwezig kon zijn in verband met de sleuteloverdracht van het nieuwe huis, verscheen Sara de beer in mijn gymles met sportbroek en tasje met drinken. Met softbal mocht ze meeslaan en met voetbal stond ze in het doel.

Besloten is dat de echte Sara deze beer aan het einde van het schooljaar kado krijgt. Heeft ze toch maar mooi het brugklasjaar op het Boni afgerond!

Janneke Kea

De wijde wereld in

Ook dit jaar weer verlaat een grote groep leerlingen het Boni. Met het felbegeerde diploma op zak, zetten ze een volgende stap. Een vervolgopleiding, tussenjaar of spannend buitenlands avontuur. Maar eerst is daar vaak een vakantie, interrail of 'cultuurreis' naar Albufeira of Chersonissos.

Leerlingen die na het Boni aan een buitenlandse universiteit gaan studeren, zijn vaak geruime tijd bezig geweest met de voorbereidingen. Met van alles regelen, motivatiebrieven schrijven, formulieren invullen. Merlijn en Lucas vertellen erover in dit Boni Ouder Bulletin.

Op het Boni maken leerlingen al gedurende hun schooltijd kennis met andere culturen. Tijdens uitwisselingen, bijvoorbeeld naar Rheinstetten in Duitsland of tijdens excursies naar Aken of Lille. En er zijn dit jaar zoveel aanmeldingen voor de eindexamenreizen, dat er zelfs een reis extra gepland moest worden, om alle leerlingen te kunnen plaatsen.

Geschiedenis-docente Diana Brutel vertelt hoe waardevol ze het vindt, leerlingen tijdens de Polen-reis op een andere manier te leren kennen. Ook andere docenten leggen uit waarom ze zo enthousiast zijn over het reizen met leerlingen.

Het nut van het onder de knie krijgen van Engels, Frans of Duits ligt voor de hand. Maar wat heb je aan Latijn of Grieks? Veel. Josette van Wolferen, sinds dit schooljaar docente Klassieke talen, vertelt in deze BOB vol passie over haar vak.

Veel leesplezier!

Marjan Scheffer, Hoofdredacteur

PS. Voor onze redacteurs Margot Bouwens en Roy Geurs was deze BOB hun laatste. Dank voor zoveel jaren meedenken, mooie artikelen schrijven en jullie blijvende enthousiasme!



Redacteuren gezocht!

Houd je van schrijven en wil je graag betrokken zijn bij het Boni? Meld je dan aan als Redacteur van het Boni Ouder Bulletin (BOB).

Professionele schrijvervaring is niet nodig!

De redactie van de BOB bestaat uit zo'n 6 redacteuren, een eind- en hoofdredacteur, een vormgever en een fotograaf. Samen verzorgen we 3 x per jaar een BOB met nieuws, interviews, columns en thema-artikelen.

Wat ga je doen als redacteur?

- Je vergadert 3 x per jaar en denkt mee over interviews en thema's.
- Je schrijft 3 x per jaar een rubriek, artikel of column.
- Je overlegt over beeldmateriaal met de fotograaf.

Tijdens de redactievergadering bedenken we samen onderwerpen en verdelen we het schrijfwerk. Loop je vast met een artikel, dan kun je altijd rekenen op de hulp van collega-redactieleden.

Interesse?

Stuur dan een mail naar Marjan Scheffer:
redactiebob@boni.nl

Eerst meer weten? Bel Marjan op 06 – 37335968.

Ouders vertellen anoniem
over hun Boni-kind.

Tijdloos

Tijd. Een rekbaar begrip.

Een zeer rekbaar begrip voor die van mij.

'Moet je niet gaan?'

'Nee joh, moet pas over 8 minuten weg.'

Zomaar een kort gesprekje omdat die van mij naar de kapper moet.

En z'n haren nog moet wassen.

En nog naar de kapper moet fietsen.

Ander gesprek: 'Het begon toch om kwart over tien?'

'Ja, maar het is maar 4 minuten fietsen.'

Weer een gesprekje omdat die van mij moet fluiten bij het voetbal.

En nog moet ontbijten.

En z'n scheidsrechtersfluit ongetwijfeld nog moet zoeken.

Of deze: 'Kom je? We gaan.'

'Nu al? We zouden toch om pas om vier uur gaan?'

Zucht.

Inmiddels weet die van mij dat school 22 minuten fietsen is. Dat ontbijten 10 minuten kost en douchen en aankleden ook 10. Mits hij de wekker zet en niet weer in slaap valt. Dan ziet dit ritueel er een stuk minder relaxed uit. Zoals vanochtend.

Paniek.

'Mam, kun jij even smeren?!'

'Ik moet nu echt gaan!'

Die van mij vertrekt.

Ik zie hem wegspurten op z'n fiets.

Twintig minuten later een appje: 'Ketting eraf. Fiets staat bij de Plus.'

Appje 2: 'Was wel op tijd!'

Geen toeval dat die ketting het heeft begeben.

Mishandeld door het woeste trappen van die van mij.

We halen de fiets 's avonds op.

Die ketting is hartstikke stuk en verdient professionele aandacht.

'Moet je morgen even mee langs de fietsmaker gaan.'

'Morgen?'

'Ja, dan pak je de bus, ga je 'm na school even brengen.'

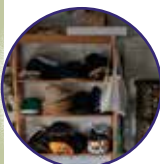
'Ja, dat kan niet hoor. En hoezo moet ik dat doen?'

'Het is toch jouw fiets?'

'Ja, maar morgen heb ik echt geen tijd!'

inhoud

Docenten klappen uit de school	2
Redactioneel	2
Die van mij	3
Thema-avond sociale media	4
Thema: Buitenland	
• Excursies en examenreizen	5
5 vragen: Diana Brutel	8
Thema: Buitenland	
• Na je eindexamen naar het buitenland	10
Wat een vak – Josette van Wolferen	12
Kijkje op zolder	14
Uit de ouderraad	15



Thema-avond sociale media groot succes

'Dankjewel, nou lig ik er dus uit'

Hoe gaat jouw kind om met sociale media? En hoe ga jij daar als ouder mee om? Dat was het onderwerp van de jaarlijkse thema-avond voor ouders van Boni-leerlingen, op woensdag 3 april. Voor een met ruim 200 ouders volgepakte aula speelde het theatercollectief Playback de interactieve theatervoorstelling Login. Goed voor herkenbare situaties, stof tot nadenken en ook veel lachsalvo's.

Weten ouders wel hoe dat gaat bij hun kinderen? De eerste vraag aan het publiek, van gespreksleider Lis de Kort, gaf weinig hoop. 'Wie van jullie heeft er wel eens verkering gevraagd via sociale media?' Niemand dus.

De acteurs van Playback speelden verschillende scènes met een scholier en een ouder 'aan de keukentafel' over onderwerpen als cyberpesten, intimidatie en sexting.

Bij elke scène was vooral de vraag: hoe kunnen ouders hun kind bereiken en helpen om zichzelf te zijn en grenzen aan te geven? Na een scène gingen de acteurs in gesprek met het publiek. Ook werden ouders uit het publiek op het toneel uitgenodigd om een scène nogmaals te spelen en duidelijk te maken hoe zij het aan zouden pakken.



Mediawijsheid

De thema-avond werd ingeleid door rector Hanneke Schreuder, die het onderwerp van de thema-avond heel belangrijk vindt. "Hoe houden jongeren zich staande in de digitale wereld? Het is best ingewikkeld om je tussen al die verleidingen te begeven, en soms zaken waarvan je liever niet wilt dat ze die zien. Op school helpen we

leerlingen om daar hun weg in te vinden, bijvoorbeeld met de lessen over mediawijsheid in de 2e en de 4e klas." Voor veel ouders is het zoeken. "Hoe ga je daar mee om? Hoe leg je uit dat gedragsregels die in het echt gelden, ook gelden op sociale media? Hoe zorg je er voor dat je kind er verstandig mee omgaat. En welk voorbeeld geven we zelf?"

We zagen herkenbare tafereeltjes op het toneel: een vader met een dochter die voortdurend bezig is met Instagram; een moeder die steeds wanhopiger wil praten met haar zoon terwijl hij aan het gamen is ('Dankjewel, nou lig ik er dus uit, kan ik weer helemaal opnieuw beginnen. Rot op mam!'); een moeder die wil praten met haar zoon, omdat hij een filmpje heeft 'geliked' waarop een klasgenoot stiekem is gefilmd terwijl hij seksuele handelingen verrichtte.

Groepsdruk

Die laatste scène leidde tot een gesprek met het publiek over de vraag: waarom zou je zo'n filmpje 'liken'? Omdat je het echt leuk vindt? Of is het gewoon een teken dat je het gezien hebt? Is het moeilijk om de groepsdruk te weerstaan: als je niet meedoet met 'liken', dan lig je er uit en ben je de volgende keer zelf aan de beurt?

Het meisje dat zichzelf voortdurend fotografeerde en met een mooi filttertje op Instagram postte, bleek daar vooral onzeker over. 'Deze heeft maar 43 likes, dat kan dus niet, die ga ik verwijderen.' Haar vader zei met de beste bedoelingen dat hij haar mooier vindt zonder die filters, maar dat leverde slechts een niet-begrijpende blik op. Herkenbaar?

‘De leerlingen worden een ambassadeur voor het vak’

Boni-docenten begeleiden excursies en examenreizen

Het onderwijs houdt niet op bij de schooldeur. Daarom trekken elk jaar Boni-leerlingen, van jong tot oud, naar een buitenland voor een excursie, uitwisseling of meerdaagse reis. En zijn er elk jaar weer enthousiaste docenten die dat begeleiden.



Zo organiseert het Boni elk jaar een uitwisseling met scholen in de Duitse plaatsen Dornstetten en Rheinstetten. “Je moet docenten hebben die het leuk vinden”, vertelt docente Duits, Manu Buhring. “Afdelingsleider Holger Baur komt uit die regio en organiseerde ruim tien jaar geleden de eerste uitwisseling met Dornstetten. Een docente van die school ging toen in Rheinstetten werken. Ze was zo enthousiast over de uitwisselingen dat met de school daar ook een uitwisseling wordt georganiseerd.”

Interculturele communicatie

Het doel van de uitwisseling is interculturele communicatie: Buhring: “Het is intensief kennismaken met een

ander land, niet alleen met de taal, maar ook met de cultuur. Het is niet erg dat de leerlingen Engels praten met elkaar, het gaat om het contact dat je maakt. Maar het leukste is toch wel als ze echt Duits gaan spreken.

‘Het leukste is als ze echt Duits gaan spreken’

Dan willen ze opeens meer weten van de taal, en de vragen komen dan echt vanuit de leerling zelf.”

De excursies en uitwisselingen maken een vak aantrekkelijker om te volgen. Ook voor de leerlingen die niet meegaan, omdat er verhalen worden verteld en ervaringen worden gedeeld. De leerlingen worden zo een soort ‘ambassadeurs’ voor het vak.

Examenreizen

Naast de excursies en uitwisselingen zijn er de eindexamenreizen. Vanuit verschillende vakgroepen worden reizen georganiseerd. Sommige reizen worden al heel lang gedaan, zoals de Rome-reis. Andere reizen zijn nieuw. Zo wordt er vanuit de sportsectie nu een reis naar Portugal georganiseerd waar het draait om surfen en mindfulness, en er kan ook nog gefietst worden op Mallorca. Ook zijn er reizen die niet meer gedaan worden. Peter Moerkamp, docent filosofie, vertelt over de Ardennenreis: "Lange wandelingen, overnachten in jeugdherbergen... die reis werd te zwaar voor docenten." De groep die met klassieke talen naar Rome ging werd te groot, en daarom is er naar een bestemming gezocht voor een extra reis. Dat werd Madrid, vanuit de kunstvakken. "Madrid is een ideale stad met veel kunstcollecties", leggen kunstdocenten Carolien Zeeman en Marga de Ruitter uit. "Het Prado, Reina Sofia en Thyssen-Bornemisza, dan heb je alles van Middeleeuwen tot 20e-eeuwen. Bovendien is alles op loopafstand in het centrum." Ook gaat de groep een dagje naar Toledo. "En altijd lekker eten", voegt Zeeman toe.



Vorbereidingen

"Als voorbereiding voor de uitwisseling met Duitsland hebben we een ouderavond over de planning", vertelt Buhring. "Voor de rest is het vooral doen en ervaren. Er worden tips gegeven: het is in het Zwarte Woud soms kouder dan je denkt, dus neem warme kleding mee. En het eten kan anders zijn."

Voor de kunstreis organiseren Zeeman en De Ruitter een Madrid-middag: een voorlichtingsbijeenkomst waarin praktische en inhoudelijke informatie wordt doorgenomen. En leerlingen maken op school van tevoren een reisgids. "Het is zo leuk om te zien hoe ze dan in Madrid uitleg geven aan de groep! Vorig jaar bleven er ook Nederlandse toeristen staan om mee te luisteren. Het is leuk als leerlingen enthousiast worden, er wordt een soort vuur aangewakkerd."

De nachtmerries

"Wij zijn wel eens een leerling kwijt geweest", herinnert Moerkamp zich. Gelukkig meldde de leerling zich in

Ervaringen van leerlingen

Teun uit 3G ging naar Dornstetten. Wat hem het meest opviel: "Bij de start van de les gaan ze allemaal achter hun tafeltje staan en zeggen dan 'guten Morgen' en de naam van de docent." Hij logeerde bij een leerling in Freudenstadt. "En dat halve dorp zit 's morgens in het treintje naar Dornstetten."

Vera en Sophie uit 3 VWO gingen naar Rheinstetten. Ze wilden graag meedoen omdat het anders is dan school. Vera vindt het leuk om zonder haar ouders te reizen. Sophie wil graag beter Duits leren spreken en ze vindt het leuk om een andere cultuur mee te maken.

Aardig maar streng

Allebei vonden ze het in het begin erg spannend. Bij aankomst op het station in Rheinstetten stonden alle uitwisselingspartners te wachten en moest iedereen naar zijn of haar uitwisselingspartner lopen. De uitwisselingspartner van Vera was heel aardig, maar wel heel streng. Zo mocht Vera eigenlijk geen Engels praten, maar liever alleen maar Duits. De laatste avond ging ze nog met het gezin uit eten. Het meisje zei zelfs tegen haar ouders: 'Geen Engels praten tegen Vera, alleen maar Duits'. Een avond is ze met de familie naar de Rijn gegaan en hebben ze naar de sterren gekeken. "Heel mooi."

Erg braaf

Beide meiden vinden de Duitse kinderen beleefd, op zichzelf en wel erg braaf. Ze zullen niet snel iets raars of brutaals doen. Vera vertelt: "Een keer gingen we met de metro en ik was met een paar anderen een liedje aan het zingen toen we de metro in gingen. De Duitse meiden gaven duidelijk aan dat dat toch niet gepast was." Ook op school is het heel anders dan in Nederland. In het schoolgebouw is bijvoorbeeld geen bereik voor mobiele telefoons. Die laten de leerlingen dan ook thuis.

De uitwisselingspartner van Sophie zei niet veel en was niet gezellig. Sophie zorgde zelf dat ze elke avond iets leuks te doen had, bijvoorbeeld op bezoek bij andere meiden van school en hun uitwisselingspartners, en een keer 's avonds naar de stad en uit eten. Sophie heeft niet heel veel Duits gepraat, maar wel de Duitse cultuur leren kennen en heeft veel Engels gepraat.

De meiden kijken er erg naar uit dat de Duitse leerlingen begin juni naar Utrecht komen.

Op de vraag wat ze de Duitse kinderen willen meegeven, zeggen ze tegelijk: "Meer sociaal zijn".

een volgend dorpje bij de politie. Buhring hielp op het station van Karlsruhe een leerlinge met haar tas, iedereen stond al buiten en toen gingen de deuren dicht. Ze moest mee naar het volgende station om daar de trein terug te nemen.

In Spanje valt de groep lange blonde Nederlandse scholieren best op, daar is het erg uitkijken voor zakkenrollers. Eén keertje ging het mis op het vliegveld: net voor vertrek terug werd een tasje met het paspoort van een leerlinge gestolen. Met een hoop gesoebat mocht ze toch mee met het vliegtuig.

Internationalisering verweven in het onderwijs

De buitenlandactiviteiten van het Boni zijn er niet toevallig. Het uitgangspunt van de school is om internationalisering in het onderwijs te verweven. 'Het onderwijs houdt niet op buiten de 4 muren van het St Bonifatius-college', is te lezen op de website van de school. En dat werkt natuurlijk twee kanten op. Ook buitenlandse leerlingen doen het Boni aan.

Op woensdag 3 april bezochten 40 Franse leerlingen het Boni. Yvonne Russel, docente Frans: "Het was een heerlijke dag waarbij 40 leerlingen uit 4 en 5 VWO van het Boni hun leeftijdsgenoten de school, de stad, en hun manier van leven lieten zien." De leerlingen komen van een lycee uit Luissant, dat vlakbij Chartres ligt. Het bezoek vloeiende voort uit een persoonlijk contact. Russel: "Een vriendin van me geeft daar les en we hebben het dit jaar voor de tweede keer georganiseerd."

Speeddaten en lunchen op z'n Hollands

"Onze leerlingen konden zich vrijwillig aanmelden en aan animo was geen gebrek", vult collega-docente Frans Jenneke Nij Bijvank aan. 's Ochtends werd er eerst in koppeltjes ge-speed-date om elkaar te leren kennen. Voordat 's middags de stad kon worden verkend, was er een programma op school waarbij Utrecht Luissant liet zien hoe er in Nederland wordt lesgegeven. Nij Bijvank: "De koppeltjes mochten aanschuiven bij lessen van andere Boni-klassen, van brugklas tot examenjaar. En de leraren speelden hier uiteraard goed op in door, waar mogelijk, lesstof te kiezen met Franse raakvlakken." Na de kennismaking met het onderwijssysteem werd er



Yvonne Russel en Jenneke Nij Bijvank.

op zijn Hollands geluncht. Uit een broodtrommeltje in de kantine. Heel anders dan de warme hap die in Luissant werd geserveerd.

'Over grenzen heen leren kijken'

Russel: "Kinderen leren door te ervaren. Taal geeft een ingang om ervaringen op te doen met mensen uit andere landen en andere culturen. Kinderen leren zo over grenzen, gewoontes en gebruiken heen kijken. Dat is een van de redenen waarom we vreemde talen doceren."

Ouders spelen hierbij een belangrijke rol. Nij Bijvank: "Op 3 april was dat heel concreet. 's Avonds werd er namelijk gegeten in de gezinnen van de Boni-leerlingen. Daar moeten ouders wel toe bereid zijn. Daarnaast kan ik elke ouder aanbevelen om het meedoen aan dergelijke internationale ervaringen te stimuleren. Het is leuk, leerzaam en biedt het mooie persoonlijke ontwikkeling, doordat kinderen in een nieuwe situatie worden geplaatst waarin ze zelf moeten kijken hoe ze een en ander regelen."

Boni 12 points!

Vanuit het Boni kunnen leerlingen ook naar Frankrijk. Op examenreis naar Parijs, en in 5 VWO naar Lille. Bij Lille gaat het om een dagbezoek, waar het houden van interviews en een kennismaking met de Franse keuken op het programma staat. Ondanks de korte duur van het bezoek op 3 april, maakt het indruk. Enkele leerlingen pinken bij het afscheid zelfs een traantje weg. Ook worden er plannen gesmeed elkaar in de nabije toekomst te ontmoeten op de Champs Elysees in Parijs. Boni, 12 points voor dit initiatief!

Ouders met internationale ervaring gezocht

Heb je in het buitenland gewerkt, gewoond of gestudeerd of heb je bijvoorbeeld een interessante reis gemaakt? En vind je het leuk om er over te vertellen? Stuur dan een mailtje aan Jenneke Nij Bijvank (j.nijbijvank@boni.nl) of Yvonne Russel (Y.russel@boni.nl). Het Boni besteedt in de lessen graag aandacht aan de internationale ervaringen van ouders.

Diana Brutel, docent geschiedenis, over de examenreis naar Polen

'De leerlingen zijn tijdens de rondleiding oorverdovend stil'

'Je ziet leerlingen van een heel andere kant'



1. Waarom is Polen een interessante bestemming?

"Polen kent een boeiende geschiedenis. Het land is al drie keer van de wereldkaart verdwenen. Maar bij de geschiedenis van Polen denken we vooral aan de Jodenvervolging in de Tweede Wereldoorlog. Van de 6 miljoen Joden die in de oorlog zijn vermoord, woonde de helft in Polen. In Polen hadden de nazi's vijf vernietigingskampen, waarvan Auschwitz de bekendste is. Het hoofddoel van de werkweek is een bezoek aan dit kamp. Wij verblijven in Krakau, zo'n 60 kilometer van Auschwitz. Krakau is een prachtige oude Hanzestad. Als een van de weinige Poolse steden is ze ongeschonden uit de Tweede Wereldoorlog gekomen. Krakau kent een nog levendige Joodse wijk, die nog veel van zijn oorspronkelijke karakter heeft behouden. We bezoeken daar onder andere een synagoge en een oude Joodse begraafplaats. En we eten een keer in een traditioneel Joods restaurant."

'Dit zullen ze nooit vergeten'

2. Welke leerlingen gaan er mee?

"Deze reis staat open voor alle leerlingen uit 5 Havo. Ze hoeven geen geschiedenis in hun pakket te hebben. Er zijn namelijk veel leerlingen met een profiel NG (Natuur en Gezondheid, red.) of NT (Natuur en Techniek, red.) die wel geïnteresseerd zijn in geschiedenis, maar het vak niet gekozen hebben. We hebben plaats voor 30 leerlingen en er melden zich altijd veel meer leerlingen aan. We vragen de leerlingen om een motivatiebrief, omdat we willen dat ze zich er bewust van zijn waar ze voor kiezen. Als je niet geïnteresseerd bent in de (Joodse) geschiedenis, dan kun je beter met een andere reis meegaan. Leerlingen kiezen voor Polen, omdat ze een bezoek aan Auschwitz willen brengen. Sommigen zelfs omdat er familie in het kamp gezeten heeft. Ze willen ook vaak mee omdat ze nog nooit in Oost-Europa zijn geweest."

3. Hoe reageren de leerlingen op een bezoek aan Auschwitz?

"Wij krijgen in Auschwitz een rondleiding van 6 uur. De leerlingen zijn tijdens de hele rondleiding oorverdovend stil. We gaan er goed voorbereid naar toe, maar wat ze met eigen ogen zien, gaat de verbeelding te boven. 's Middags krijgen ze een bloem die ze mogen neerleggen waar ze willen. Zo kan iedereen even een moment voor zichzelf pakken. Sommige leerlingen leggen de bloem bij de treinwagon, anderen bij de asvijvers, de restanten van de gaskamers of bij het monument voor de Nederlandse slachtoffers. Afgelopen jaar konden we voor het eerst de kinderbarak bezoeken. Daar bleven veel bloemen achter. Het is ontroerend te zien hoe de leerlingen er met elkaar over spreken en elkaar steunen als een van hen het moeilijk krijgt. Alle docenten hopen dat hun leerlingen zich later nog iets van hun lessen kunnen herinneren. Ik weet zeker: wat ze van deze reis meekrijgen zullen ze nooit vergeten."



4. Hoe is het om met een grote groep scholieren op stap te gaan?

“Ik ga graag op excursies en werkweken. Ik hecht veel waarde aan het leren buiten het klaslokaal. Ik verheug me er elk jaar weer op om naar Polen te gaan. Het is slopend, maar heel erg leuk. Want ondanks dat sommige delen van het programma behoorlijk heftig zijn, hebben we ook reuze veel lol. Wij gaan met 30 gemotiveerde leerlingen en 4 betrokken docenten op stap. Ik vind dat

een prima aantal voor deze reis. Vroeger gingen we met 100 leerlingen naar Berlijn. Dat is mij te massaal. Dan mis je het overzicht en je hebt veel minder contact met de leerlingen. En dat laatste is juist zo leuk aan een werkweek. Je ziet je leerlingen van een hele andere, soms verrassende kant. Daarom hebben we voor deze week niet voor gastgezinnen gekozen, hoe waardevol dat ook kan zijn. Dan zie je 's avonds je leerlingen niet en dat vind ik niet gezellig.”

5. Gaat er wel eens wat mis?

“De meest gedenkwaardige blunder die me te binnen schiet gaat over de bloemen voor Auschwitz. Die nemen we vanuit Utrecht al mee. Dat vind ik wel wat hebben. Dat is een gesleep met een grote emmer met water en bloemen: eerst naar huis, dan naar school, de bus in, de bus uit en het hotel in. Daar staan ze, redelijk in de weg, op de kamer van twee docenten. Twee jaar geleden vroeg ik halverwege Auschwitz voor de vorm of de bloemen onder in de bus staan. Toen bleef het stil. Gelukkig vonden we onderweg een bloemenstalletje waarvan we de halve dagvoorraad opkochten. De rozen en chrysanten uit Utrecht legden we de volgende dag bij het monument voor kamp Plazow. Dat is het werkkamp bij Krakau, bekend uit de film ‘Schindler’s List’. We komen er langs als we van de zoutmijnen terugkomen. Er is zo wel een nieuwe traditie ontstaan: we leggen nu elk jaar ook bloemen bij Plazow. Uiteraard uit Utrecht!”



TEKST: Roy Geurs BEELD: Diana Brutel en Erik Kottier (FOTO VAN Diana Brutel)

Een op de tien leerlingen neemt na het eindexamen een tussenjaar. De meesten daarvan gaan in dat jaar werken en reizen. Ongeveer twee op de honderd gaan in het buitenland studeren.

‘Ik vind het te vroeg om al te gaan studeren’

Na je eindexamen naar het buitenland

Eindelijk klaar met school. De meesten gaan daarna in Nederland studeren, een enkeling gaat werken, en steeds meer jongeren nemen een tussenjaar. Lucas, Josine en Merlijn hebben dit jaar op het Boni eindexamen gedaan en gaan volgend jaar naar het buitenland. Ze gaan daar alle drie iets anders doen. Spannend, ook voor de ouders.

Naar highschool

Lucas (17) weet al wat hij gaat studeren: International Business Law in Leiden. Maar eerst gaat hij nog een jaar highschool doen in Amerika. “Ik word in november pas 18 en vind het te vroeg om al te gaan studeren. Bovendien ben ik bang dat ik achteraf spijt krijg als ik geen tussenjaar neem. Ik roep al jaren dat ik naar Amerika



Lucas en vader Michel

wil. Het zijn ontzettend aardige en open mensen met een geweldige cultuur. En van mijn neef, die een jaar highschool heeft gedaan, hoorde ik enthousiaste verhalen, dat sprak me aan. Ik ga er met de organisatie EF heen. Toen ik hun highschoolprogramma zag, dacht ik: ‘Yes, dit gaat ‘m worden’. We hebben een open dag bezocht en wat ze daar vertelden klonk goed. Ik ga naar Loyal, Wisconsin. Een dorpje met 1600 inwoners in het noorden van Amerika. EF heeft mijn plaatsing op de Loyal High School geregeld en een heel profiel gemaakt op basis waarvan je gematcht wordt met een gastgezin. Het onderwijsniveau op zo’n highschool is lager dan wat ik gewend ben op het vwo, maar de ervaring is onbeschrijfelijk... hoop ik.”

Michel, de vader van Lucas, heeft zelf ook een tussenjaar gehad, en steunt Lucas in zijn plannen, hoewel hij het ook wel spannend vindt: “Lucas gaat naar een klein dorp in the middle of nowhere. Hij gaat ook om er heel veel te sporten, baseball, daar ligt de focus op. ‘s Winters kan het daar echter wel -40° worden, dan kun je niet zoveel. Dan vraag je je toch af: gaat hij zich niet vervelen, krijgt hij heimwee? Natuurlijk heb je Skype en gaan we er een keer langs, maar zijn broertjes zijn hier, die zal hij zeker gaan missen. Eind augustus vertrekt hij. Hij gaat dan eerst een week naar New York met de andere jongeren die een jaar highschool gaan doen. Lucas is een verstandige jongen, niet een die een jaar lang alleen maar uit zijn dak gaat. Hij houdt zijn verstand erbij, dus ik ben niet bang dat er in New York of Wisconsin rare dingen gebeuren.”

Reizen door Nieuw-Zeeland

Josine (17) wist in de vierde al dat ze na haar eindexamen een tussenjaar wilde nemen. “Ik werd aangespoord



Josine en vader Johan

door mijn zus Marleen, die heeft na de middelbare school ook een tussenjaar genomen en is toen naar Nepal geweest. Dat, en het feit dat ik heel lang nog geen idee had wat ik wilde gaan studeren, maakte dat ik voor een tussenjaar heb gekozen. Ik ga eerst een paar maanden werken en in december vertrek ik voor drie maanden naar Nieuw-Zeeland. Mijn zus is dan daar voor haar studie en ik heb familie wonen in een klein dorp op het Noordereiland van Nieuw-Zeeland. Samen met mijn moeder en mijn zus ga ik op familiebezoek en we gaan veel wandeltochten maken. Na een maand gaat mijn moeder naar huis en komt mijn vriendin. Samen met haar ga ik nog twee maanden rondtrekken, wandelen en werken op een boerderij. Ik heb er superveel zin in. Het jaar erna ga ik misschien in Groningen sociale geografie en planologie studeren.”

Johan, de vader van Josine: “Omdat Marleen ook een tussenjaar heeft gedaan, was het voor ons niet nieuw. We hebben tegen Josine hetzelfde gezegd als tegen Marleen: een tussenjaar is prima, maar je moet wél wat gaan doen, en het moet goed geregeld zijn. Josine is nog jong, ze heeft nog tijd genoeg om te gaan studeren. Van het zelfstandig op pad gaan en de wereld verkennen leren ze veel. Want hoewel je hoopt dat ze het alleen maar heel erg leuk hebben, kunnen ze ook ziek worden of beroofd, en met zo’n tegenslag moeten ze dan ook kunnen omgaan. Je kunt niet even bijspringen als ze zover weg zijn, dus ze leren echt voor zichzelf te zorgen.”

Hockeyen in Amerika

Merlijn (18) gaat studeren aan Hofstra University in New York, ze gaat een *major* in psychologie en een *minor* in evolutie en ecologie doen. Maar eigenlijk gaat ze er vooral heen om te sporten, ze heeft voor vier jaar een hockeybeurs gekregen: “Mijn zus heeft haar *bachelor*

in Amerika gehaald. Daardoor wist ik al vroeg dat ik ook die kant op wilde. De combinatie hockey en studeren spreekt me aan, er zijn universiteiten die op hoog niveau hockeyen (Division 1). Mijn ouders zeiden: ‘Prima als dat wilt, maar je moet het zelf regelen.’ Dat regelen kost ongeveer twee jaar. Ik heb iemand in Amerika gezocht die de markt kent, contacten legt met de coaches en helpt met het hele proces. Ik heb een ACT-test gedaan (Engels, wiskunde en science), dat is om je academisch niveau te bepalen ten opzichte van het Amerikaanse schoolsysteem. Omdat ik dyslectisch ben, mocht ik die test uiteindelijk op school doen. Mevrouw Imbens, de dyslexiecoördinator op school, heeft me daar enorm bij geholpen, want er ging van alles fout bij die organisatie in Amerika. Daarnaast moet je heel veel filmpjes maken om te laten zien wat je kunt, een profiel opstellen en aanbevelingsbrieven door docenten laten schrijven. En je moet je cijfers op school zo hoog mogelijk houden: hoe beter je cijfers, hoe beter de universiteit waar je heen kunt. Als een universiteit interesse heeft, heb je interviews over Skype met de (assistent-)coach. Dat is wel spannend. Wat ik ervan verwacht? Lange dagen, veel trainen en hard studeren voor goede cijfers, anders kun je naar huis. Maar ook dat je team je familie wordt en dat ik daar vrienden voor het leven maak.”



Merlijn en vader René

René, de vader van Merlijn, vindt het gaaf dat ze het doet: “Het is een mooie stap in haar ontwikkeling. Ik ben blij dat ze het aandurft en ervoor openstaat. Je moet je wel staande kunnen houden in een nieuwe omgeving. We zijn wel blij dat ze een beurs krijgt, want studeren in Amerika aan een goede universiteit kost snel zo’n 50.000 euro per jaar. Dat we haar gaan missen spreekt voor zich, maar met Skype en sociale media heb je tegenwoordig zo makkelijk contact, dat scheelt. En met kerst en in de zomer komt ze naar huis, dus het is elke keer maar voor een paar maanden.”

‘Kwartjes vallen niet, kwartjes zakken heel langzaam’

‘Honderdduizenden kunstenaars geïnspireerd door de klassieke oudheid’

Josette van Wolferen werkt sinds het begin van dit schooljaar op het Boni als docent Grieks en Latijn. Een vak voor doorzetters die van puzzelen houden. Kennis die je niet zomaar komt aanwaaien. “Je blijft het maar uitleggen, en dan kijk je naar de klas, het is net een boomgaard waar je de appeltjes langzaam ziet rijpen.”

“Ik ben al 26 jaar docent Latijn en Grieks. En ik vind het nog steeds heel leuk om te doen. Ik werkte hiervoor 18 jaar op een scholengemeenschap in Veenendaal. Na zo’n tijd heb je, op een gegeven moment, het meeste wel gezien. Het was tijd om mezelf even wakker te schudden.”

“Iedereen die ik vertelde over mijn overstap zei: ‘Boni, leuke school’. En dat klopt. Er hangt een goede sfeer tussen leerlingen en docenten. Als je hier in de gang loopt, zijn er veel leerlingen die opkijken van hun telefoon en je gedag zeggen.”

Was u als leerling zelf een uitblinker in klassieke talen?

“De leerlingen zeggen vaak: ‘u haalde zelf zeker altijd negens en tiens’. Nou, helemaal niet. Ik werkte er niet hard genoeg voor. Ik deed mijn huiswerk de ene keer wel, de andere keer niet. Maar het bleef me wel boeien. Ik wilde in mijn studie iets met talen doen. Frans en Engels vond ik erg leuk, maar was toch niet bijzonder genoeg. Bij Grieks en Latijn hoopte ik te maken te krijgen met de cultuur en geschiedenis van Griekenland en Italië, dat er veel reizen aan vast zouden zitten. En dat is ook zo.”

Is een redelijke talenknobbel voldoende om Latijn en Grieks te leren?

“Een talenknobbel speelt mee, maar je moet er ook tijd in steken. Je hebt vakken waar je veel tijd in moet steken, en je hebt vakken die je gewoon moet snappen. Bij Latijn en Grieks is het beide. Het zijn hele systematische talen, dus bèta-leerlingen kunnen ook goed mee.

Je moet puzzelen. Elke keer, woord voor woord, uitzoeken hoe een regel is toegepast in een zin.”

Het lijkt me vooral in het begin erg moeilijk.

“Ik hoor ook bruggers zeggen dat Latijn hun allerleukste vak is. Je moet het als docent ook wel leuk máken, en daar zijn deze vakken bij uitstek geschikt voor. Met kunst, creativiteit, er is zoveel te halen aan theater, filosofie, de geschiedenis van Grieken en Romeinen. Het is zo breed dat we genoeg krenten in de pap hebben.”

Het huiswerk kost zoveel tijd.

“Is het erg om er veel tijd in te steken? Je kunt natuurlijk fluitend door het VWO gaan. Maar als het niet vanzelf gaat, dan léér je iets. Dan word je volwassen.”

“De hersengymnastiek heeft een eigen waarde. Bij andere vakken leren de leerlingen globaal lezen: ‘wat denk je dat er in staat?’ Dat is heel goed in deze maatschappij, waarin veel informatie hapsnap op ze afkomt. Maar als balans is het ook wel goed als ze eens heel lang moeten nadenken over een zin. Geheugentraining, en met taal aan de slag op microniveau. Je leert er op vrouwen dat je iets volkomen onbegrijpelijk kunt oplossen door te puzzelen aan de hand van een set regels. Dat is toch wat waard?”

“Van sommige dingen weet je dat het nou eenmaal maanden duurt voordat het kwartje überhaupt goed kan vallen. Die factor tijd is essentieel. Als je iets een paar keer heb uitgelegd, dan zeggen ze ineens: ‘o, nú snap ik



het. Kwartjes vallen niet, maar kwartjes zakken heel langzaam.”

Wordt bij Grieks en Latijn de iPad gebruikt?

“Jazeker. Via de iPad wordt veel informatie over kunst en cultuur aangeboden; leerlingen kunnen woorden leren met de iPad. Ik ben zelf niet dolenthousiast. Blijkbaar hebben we nog niet de juiste didactiek te pakken. In die iPad zit hun eigen wereldje. Sociale media, vrienden, foto’s, Netflix... Daar moeten wij tegen concurreren met onze Griekse grammatica.”

In de media duikt geregeld de vraag op of je onderwijs in klassieke talen moet afschaffen. Een vak als programmeren zou veel meer van deze tijd zijn?

“Afschaffen? Nee, natuurlijk moeten we Grieks en Latijn doceren. Dat gebeurt al 2000 jaar, dat is niet voor niets. Als je leerlingen intellectuele bagage wilt meegeven, en dat is toch het doel van het VWO, dan kun je niet zonder. Er zijn honderdduizenden kunstenaars geïnspireerd door de klassieke oudheid. Als ik in het Rijksmuseum loop en ik weet niets van Griekse goden, of mythen, dan kan ik bij een groot deel van de schilderijen niet zeggen waar het over gaat. Hetzelfde gaat op voor veel literaire en andere werken.”

Krijgt u van ouders vaak de vraag: wat heeft mijn kind er aan?

“Zo vaak dat ik het niet meer kan tellen. Ik heb daar een aantal antwoorden op. Je snapt in alle talen de woorden beter. Je krijgt ook een beter begrip op zinsniveau. Als je een Franse zin ziet, en je kent de woorden, maar niet de grammatica, dan kun je het een heel eind snappen. Bij Grieks en Latijn is dat niet zo. Je móet de grammatica begrijpen. Taal is overal en altijd, dus een beter begrip daarvan is heel goed. Je leert de talen waarvan vele ‘moeilijke woorden’ en vaktermen in verschillende vakgebieden zijn opgebouwd: biologische, juridische en medische terminologie. Je krijgt een grote algemene ontwikkeling. Dat is voor leerlingen en ouders vaak een vaag begrip. Maar je hebt er je hele leven plezier van.”

Neemt het aantal leerlingen voor uw vakken af?

“Integendeel! Het gymnasium groeit en bloeit landelijk. Steeds meer leerlingen kiezen voor klassieke talen. In verschillende steden zijn nu nieuwe gymnasia opgericht.”

Wat vindt u het mooiste van uw vak?

“De breedte. Dat je de ene keer bezig bent met de Romeinse wetgeving en de positie van de vrouw; de andere keer met mythologie of liefdesgedichten. Je kunt altijd een onderwerp kiezen dat bij de klas past. Ik zou voor geen goud een ander vak willen kiezen. Wij krijgen leerlingen die in principe super gemotiveerd zijn en daar ben ik dolblij mee.”

Lokaal 405 De kledingzolder van Tablo

Als je op reis gaat doe je bijzondere ontdekkingen en ontmoetingen. Op ontdekkingstocht door het gebouw kom je via een smalle doorgang en enkele traptreden in een ogenschijnlijk geheime zolderruimte. Het is de kostuumzolder van Tablo.

In deze ruimte proef en ruik je de historie, het ademt de sfeer van creatieve chaos en herinneringen. Kleding hangt ordelijk op rekken. Stapels hoeden, sombrero's en pruiken worden afgewisseld met kunstwerken, spreuken op de muur, krijtbord en oude pickup-meubels.

Lokaal 405 deed in de jaren '70 dienst als handvaardigheidslokaal. Achter het schot werden in onbruik geraakte landkaarten en biologieposters opgeslagen. Ook opgezette dieren hebben er lange tijd gewoond. Afgelopen jaren zijn deze schatten geveild of weggegooid. Nog overgebleven zijn oude vergeelde computers. En een flinke collectie schilderijen die in kaart gebracht worden door Embert van Vegchel.

Lokaal 405 was 15 jaar het maatschappijleer-lokaal van Embert. Elk hoekje in deze ruimte vertelt een verhaal. Emberts ogen glanzen als hij vertelt over 'zijn' zolder. Hij wijst naar het pickup-meubel voorzien van bandrecorder, waarmee hij tijdens zijn lessen regelmatig een achtergrondmuziekje draaide.

Hoe hij in de jaren '80 in het kabinet een zithoek creëerde, een veilige ruimte, waardoor in kleine groepen aandacht besteed kon worden aan het, voor pubers, nieuwe ongemakkelijke onderwerp aids. Het lokaal is gelegen boven lokaal 306 en de onderbuurvrouw heeft lang zijn gestommel boven haar hoofd gehoord. Jaren later treedt Embert met zijn onderbuurvrouw, Bernadette, in het huwelijk.

Embert gaat binnenkort met pensioen maar zal wel doorgaan met zijn passie: Tablo. De zolder is hem dierbaar. De herinneringen blijven telkens terugkomen in elk kledingstuk. Het trouwpak van zijn zwager uit de jaren '70, de 'Bommeljasjes' en de zusjes Carice en Jelka van Houten die op het Boni hun eerste stappen op het toneel zetten. De kostuumzolder van Tablo, meer dan een 'rommelzolder', herbergt niet alleen kleding en rekwisieten, maar vooral heel veel ontroerende herinneringen.

Toetsdruk en thema-avond

De Ouderraad van het Boni heeft dit voorjaar een flink aantal lopende zaken besproken, waaronder de plannen om het schoolgebouw te renoveren. Op dit moment ligt de bal bij de gemeente Utrecht, die besluiten moet nemen over budget en te volgen procedures.

Een activiteit van de Ouderraad waar vaak veel ouders op afkomen is de thema-avond. Dit jaar tekenden drie leden van de Ouderraad voor de organisatie. Een verslag van de thema-avond, met een interactieve voorstelling van theatergroep Playback, vindt u elders in deze BOB.

Een onderwerp dat geregeld ter sprake komt in de Ouderraad, de Leerlingenraad, de Medezeggenschapsraad (en wellicht ook bij u aan tafel) is de 'toetsdruk'. Soms gaat het over het maximum aantal toetsen dat per week mag worden gegeven, soms over het totaal aantal toetsen per jaar. Het Boni houdt momenteel elk jaar 4 toetsweken, maar er zijn plannen om dit terug te brengen naar 3 toetsweken (november, maart en juni). Als dit gebeurt, kan dat op zijn vroegst in het schooljaar 2021-22.

De voorzitter van de Ouderraad, Nico van den Berg, stopt aan het einde van dit schooljaar. In de volgende BOB melden we graag wie de nieuwe voorzitter is geworden. Overigens kan elke ouder van een Boni-leerling zich melden als lid van de Ouderraad. Misschien iets voor u?

Heeft u als ouder vragen over schoolzaken waarvan u denkt dat die voor meer ouders van belang zijn? Aarzel niet en neem gerust contact op met de Ouderraad: ouderraadboni@gmail.com.

Mark Westbeek, lid Ouderraad

De allerlaatste keer

Het moment waar leerlingen jarenlang naartoe hebben gewerkt staat voor de deur: het centrale eindexamen. Alles wordt hiervoor in gereedheid gebracht. En dan zit het erop.



colofon

Het BoniOuderBulletin is een uitgave van de oudervereniging van het St. Bonifatiuscollege en verschijnt drie keer per jaar. Het wordt aan de leerlingen mee naar huis gegeven en is als pdf te lezen op de website.

E-mail: redactiebob@boni.nl

UDERRAAD

Vanuit de oudervereniging, waarvan alle ouders automatisch lid zijn, wordt elk schooljaar een ouderraad samengesteld.

Op de schoolwebsite heeft de ouderraad zijn eigen pagina, waar agenda, notulen van de ALV en het jaarverslag zijn te downloaden. www.boni.nl

DAGELIJKS BESTUUR UDERRAAD

Nico van den Berg, voorzitter
Monique van Deelen, penningmeester
Mariette van Beusekom, secretaris
E-mail: ouderraad@boni.nl

REDACTIE BOB

Evelien Baljet
Ariën Bikker
Margot Bouwens
Roy Geurs
Miranda Hooghart
Marjan Scheffer (hoofdredacteur)
Marian Venemans
Mark Westbeek

VORMGEVING

Jan Weijers

FOTOGRAFIE

Erik Kottier

DRUKWERK

Libertas Pascal, Utrecht



LIBERTAS
PASCAL

Sterk in drukwerk !

Huisstijlen, boeken, brochures, posters etc.

Amsterdamsestraatweg 656^d Utrecht www.libertaspascal.nl (030) 657 20 66